

[Sasunaru] Phía bên kia cửa sổ

Author: Apple Addiction

Translator: Ikkun

Category: Humor, romance

Rated: T

Pairing: SasuNaru

Summary: 1 ô cửa sổ và 7 shinobi, đại nhân vật nào mà cần đến nhiều shinobi theo dõi đến như vậy?

* * *

Một bầu khí căng thẳng lơ lửng bên trên, và bên dưới là bốn cặp mắt đang dính chặt vào một ô cửa sổ nhỏ. Chỉ có thể nghe thấy những hơi thở rất nhẹ vang lên trong khi bốn kunoichi đang cố gắng hết sức để che dấu chakra đặc trưng của họ.

Ten Ten kêu một tiếng nhỏ, mệt mỏi. “Cứ theo cái đà này thì phải mười hai phút.”

Ino trở mắt ra nhìn cô đầy hoài nghi. “Đời nào! Mười phút là nhiều nhất.”

Ten Ten cau mày. Cô chuẩn bị cãi lại thì Hinata cắt ngang, dù giọng cô nhỏ đến gần như không nghe thấy. “Tám phút. N - Naruto-kun sẽ chủ động trước.”

Sakura cuối cùng cũng thôi chú ý cái cửa sổ. Cô cười dịu dàng với Hinata. “Xin lỗi khi phá vỡ ảo tưởng của cậu, Hinata, nhưng không đời nào Naruto sẽ kiểm soát được tình hình ở đó cả.”

Ino gật đầu đồng tình. “Đúng, Sasuke-kun mà ở dưới thì chắc cậu ta chết luôn,” cô nói hoàn toàn nghiêm túc. Hinata kêu lên nho nhỏ và một vệt đỏ nhẹ trải rộng trên má cô.

Ten Ten đập đập tay giải tán vụ buôn dưa lê. “Mọi người, tập trung, tập trung nào”. Cô cười gian tà khi nghe một tiếng động lớn vang lên từ phía bên kia cửa sổ. “Được rồi, tớ sẽ sửa lại. Ghi vào là bảy phút, và cảnh đầu tiên sẽ là dựa vào tường”

“Maa... Có vẻ là sẽ ở mặt bàn thì đúng hơn.”

Sakura đáng lẽ sẽ hét rõ to nếu không có đôi tay bịt chặt mồm cô lại. Ba người kia cũng trải qua những giây phút đau tim khi mà cảnh cây cong xuống đáng kể, thông báo là có thêm một người nữa.

“Kakashi-sensei! Thầy tý nữa giết bọn em!” Sakura nói nhẹ nhàng trong khi Sakura ở trong thì nguyên rửa và hành hạ ông thầy Jounin một cách không thương tiếc.

Con mắt nhìn thấy được của Kakashi như đang cười vậy. “Sao em có thể nghĩ rằng thầy sẽ bỏ qua cái vụ *cực kỳ* thú vị thế này? Em chưa bao giờ nói với thầy là em có sở thích quan sát, Sakura-chaaan!”

Sakura đổ bưng và cô giơ chân trái hoàn toàn không nhẹ nhàng tý nào lên về phía ông thầy. Kakashi thu chân lại ngay trước khi chân cô hạ xuống.

Một phút im lặng, rồi...

“Vậy thầy nghĩ thế nào, Kakashi-sensei?” Ino không thể không hỏi, cô quá tò mò.

Kakashi gãi gãi cằm như thể thầy đang suy nghĩ một vấn đề rất nghiêm túc. “Sáu phút, năm phút rưỡi là cao nhất” cuối cùng thầy nói.

“Tôi cũng nghĩ thế” một giọng nói nhỏ vang lên gần Hinata. Mọi cái đầu quay lại để thấy một Neji hoàn toàn nghiêm túc. Cậu nhìn những ánh mắt đó rất bình tĩnh, như thể thu thập thông tin trên một cành cây là chuyện thường ngày ở huyện vậy.

Hinata nuốt khan. “Ne-Neji nii-san!”

Lông mày Ten Ten như bắn sang bên kia đầu. “Neji? Cậu làm gì ở đây vậy?” Neji nhìn cô trịch thượng và cố không nói cái điều đã quá rõ ràng rồi. Cậu quay lại phía cửa sổ, và tay bắt đầu làm ấn của một jutsu quen thuộc, cậu nói nhỏ, “Byakkugan.”

Sakura nhìn cậu ngạc nhiên, lên tiếng phản đối. “Ê, thế là gian lận!”

Hinata cười xin lỗi với Sakura, bởi vì cô cũng vậy, kích hoạt huyết kế giới hạn của mình.

Kakashi nhìn họ một lúc. “Xin lỗi nhé, các cô gái,” thầy nói vui vẻ, chả có tí hối lỗi nào, “nhưng luôn phải nhìn sự việc bên dưới của bên dưới” Rồi thầy dẫn cái hitaite lên và kích hoạt Sharingan. (TN: cái câu của thầy Kakashi chịu, không nhớ là dịch thế nào, mọi người bỏ qua nhé!)

Thầy gật đầu đánh giá cao khi mà Ino và Sakura âm thầm tức giận, không phàn nàn gì. “Thầy đổi lại số ph-”

“Nhiều nhất năm phút” một giọng nói vang lên cắt ngang thầy. Mọi cái đầu quay phắt lại để nhìn kẻ mới đến.

Không biết do phản xạ ninja xuất sắc hay do cơ thể bị đông cứng lại vì cực kỳ sốc, mà không có ai thực sự ngã khỏi cái cây.

“Gaara của sa mạc,” Kakashi là người đầu tiên hồi phục. Gaara gật đầu chào thầy. Cậu đứng sau Neji vì cậu nhất quyết không chịu quỳ xuống như những người còn lại. Cành cây trở nên hơi quá tải.

Một khoảng lặng không dễ chịu gì, rồi Ten Ten thở dài. “Cứ thế này thì tớ cũng chả ngạc nhiên nếu có thêm Gai-sensei xuất hiện.”

Kakashi trở mắt nhìn cô. “Đừng có nói gở”, thầy vội vàng nói.

“Suyt!” Sakura chăm chú nhìn cái cửa sổ như muốn đốt cháy nó vậy. “Một phút đếm ngược nào!”

* * *

Naruto gầm gừ thất vọng và dứ dứ nắm đấm vào cậu trai tóc đen trước mặt mình. “TÊN CHẾT TIỆT vô cảm này! Sau tất cả những gì tôi đã làm, cậu lại dám nói là cậu không muốn ăn ramen?”

Sasuke cảm thấy bệnh ngứa mắt kinh niên lại trở lại. Cậu im lặng kêu gọi tất cả sự kiên nhẫn trong mình. “Nghe này, dobe, đây là ngày kỷ niệm của CHÚNG TA. Tớ cũng có quyền chọn món ăn tối như cậu vậy.”

Naruto quắc mắt nhìn cậu. “Ừ nhưng tớ không thấy CẬU mua hoa và chúng ta phải ăn trưa bằng cái đồng onigiri chết tiệt của cậu.”

“Hừ.”

Naruto cảm thấy một dấu đỏ to đùng nổi lên trên đầu mình. “Đừng có mà ‘Hừ’ với tớ, đồ ‘tôi-quá-cool-để-ăn-ramen’ kia. Ăn tối bằng ramen thì có làm sao chứ?”

“Vậy ăn nó từ buổi sáng, buổi trưa và buổi tối tất cả các ngày trong hai tháng vừa qua là ổn? Tớ không nghĩ vậy đâu.”

“Nhưng tớ YÊU ramen.”

Sasuke tức tối rửa thắm. “Đó chính là điều tớ không thể chấp nhận được.”

“... CÁI GÌ!”

Đột nhiên, Sasuke cảm thấy hai tháng trời nhẫn nhịn chịu đựng và ghen tức đã lên đến đỉnh điểm. Vớ vật thể gần mình nhất, mà ngẫu nhiên là cái bình, cậu đã phát điên lên rồi.

“Dobe, tớ đã phải chịu đựng cậu SỐNG”, cậu ta ném cái bình về Naruto với tất cả sức mạnh, “HÍT THỞ”, cậu ném cái đĩa, “và TÔN THỜ ramen”, đến đây thì cậu ném cả bộ shuriken của mình, “trong hai tháng ròng, tớ đã phải chịu đựng cậu như TAN CHẢY trước cái thứ đó... cái thứ quái quỷ và phải tổng nó vào mồm mình MỖI NGÀY.” Cậu như đâm thủng mỗi từ với một thanh kunai. “Tất cả chỉ vì CẬU thích nó. Và khi cuối cùng đến ngày kỷ niệm của chúng ta, cậu làm gì chứ? ĂN THÊM RAMEN! TÔI CHỊU ĐỰNG ĐỦ LẮM RỒI!” Sasuke bê cả cái bàn lên và ném nó.

Naruto rùng mình nhưng cậu vẫn né được mọi thứ dễ dàng. May mắn là một Sasuke đang tức giận thì ngắm không được chuẩn cho lắm. Tuy nhiên, cậu vẫn không tin nổi vào tai mình. Sasuke đang nổi điên lên với RAMEN? Cậu ta đang gây chiến với những SỢI MỖ sao?

“Er... Sasuke,” Naruto ngập ngừng bắt đầu, lộn ngược một cái để tránh một thanh kunai khác nhằm vào giữa đầu cậu.

“Cậu biết đấy, chúng ta có thể... (bám lên trần để tránh cái bàn) từ từ nói chuyện mà.”

Sasuke tiến về phía cậu, sharigan quay điên cuồng. “Nói chuyện? Không, cậu im đi. Đây mới là vấn đề chính nè. Cậu yêu ai hơn, ramen hay là tôi?”

Naruto ngã thẳng xuống từ trần nhà. “Thế thôi hả?” cậu hỏi hoài nghi, “Đó là điều làm cậu khó chịu?”

Sasuke gầm gừ đe dọa. “Đừng có lảng tránh câu hỏi, dobe.”

“Đừng có gọi tớ thế, teme,” Naruto thư giãn. Khi mà cậu nghe thấy cái biệt danh quen thuộc đó, cậu biết là Sasuke đã trở lại bình thường. “Chẹp, tớ cũng không rõ lắm, hình như tớ không thể sống thiếu ramen” Cậu nhếch mép cười đầy trêu chọc với người yêu.

Nếu trong tay Sasuke mà có một thanh carbon hắn cậu đã nghiền nó thành bột kim cương rồi. “Đừng có đùa với tớ, Naruto.”

Cậu chuẩn bị tra khảo tên tóc vàng đều giả kia thì bỗng nhiên, cậu cảm thấy một cảm giác rất khó chịu ở gáy mình. Cậu liếc nhìn ra cửa sổ và lập tức tâm trạng cậu xấu hẳn đi. Có mùi chakra hơi hám không thể nhầm lẫn được của tên chết đuối mắt trắng dã và tên gấu panda dở người, đang quan sát Naruto CỦA CẬU, chắc chắn rồi. Cậu cau mày khi mà lại có một đợt sóng ghen tuông nóng bỏng trào lên trong người cậu.

Naruto, hẳn nhiên, vẫn không biết gì. Cậu nhìn Sasuke lưỡng lự. “Sasuke...” Mặt cậu có một vẻ ngượng ngùng hoàn toàn lạc lõng trong tình huống này.

Sasuke hoàn toàn ngó lơ cậu ta vì cậu còn đang bận tính toán xem làm thế nào để trừ khử mối đe dọa tốt nhất. Không ai được đùa với tài sản của cậu. Naruto cúi kính gầm gừ vì bị ngó lơ. Tiếng ồn nhỏ đó đã len lỏi được vào tâm trí Sasuke. Cậu phải kìm lại cơn run của mình. “Sasuke, bất cứ cái quái gì cậu đang nghĩ bây giờ, nó tốt hơn là về tớ.”

Sasuke nhìn cậu trai nhỏ con hơn trước mặt. Cái tia nhìn chiếm hữu đó gần như là... dễ thương. Nó kích thích một cái gì đó trong cậu. Đột nhiên, giải pháp hoàn hảo đến với cậu. Cậu cười đầy nguy hiểm. “Naruto. Ghế sofa. Ngay bây giờ.”

Naruto nhìn Sasuke ngạc nhiên. Cậu nhận ra ánh nhìn săn mồi trong mắt Sasuke và cậu tự nhiên có một sự thôi thúc phải chạy xa thật xa. “Sasuke, có ch-”

Đó là những gì cậu có thể nói trước khi bị Sasuke tóm lấy. Không rõ bằng cách nào, vừa hôn vừa sờ soạng, mà Sasuke có thể lôi được cả hai ra chiếc ghế sofa, một tầm nhìn hoàn hảo ra cửa sổ. Tính thích phô trương của cậu bùng lên đầy sức sống. Trong đầu cậu, cậu đang nhảy một điệu nhảy ăn mừng chiến thắng. Cậu sẽ tạm thời bỏ qua lúc này, nhưng cuộc chiến với cái lũ ramen khỉ gió kia chưa kết thúc đâu, chết tiệt!

Bốn tiếng hét vang lên như một và trạng thái yaoi-fangirl thì hoạt động hết công suất.

“Sakura, máy quay video, NHANH!” Ino hối thúc. Sakura thì không phí một giây nào và sử dụng tất cả các kỹ năng của một ninja và một fangirl để sẵn sàng các trang thiết bị ở tốc độ cao nhất.

Kakashi thì cười toe đầy biến thái. ‘Cái này còn tuyệt hơn cả Icha Icha Paradise, phiên bản Yaoi. Phải thu lại cho Jiraya mới được’ thầy tự nhủ với mình.

Gaara và Neji thì cùng nhau cười gian tà. “Uchiha thật là quá dễ kích động,” Neji nhận xét. Gaara gật đầu đồng tình. “Chúng ta còn phải xem Naruto trong bộ đồ sinh nhật cậu ta nữa”. Cậu nói thêm lặng lẽ.

Cả bảy người tiếp tục đánh giá cao những pha điên cuồng phía bên kia cửa sổ. Đột nhiên, Gaara phá vỡ sự im lặng.

“À mà này, thế là đúng năm phút. Trả tiền đi.”